

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

4 октомври 2018 година *

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Регламент (ЕС) № 1215/2012 — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела — Специална компетентност — Член 7, точка 1, буква а) — Понятие за дела, „свързани с договор“ — Павлов иск“

По дело C-337/17

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Sąd Okręgowy w Szczecinie (Окръжен съд Шчечин, Полша) с акт от 29 май 2017 г., постъпил в Съда на 7 юни 2017 г., в рамките на производство по дело

Feniks sp. z o.o.

срещу

Azteca Products & Services SL,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: М. Pešič, председател на състава, А. Rosas, С. Toader (докладчик), А. Prechal и Е. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: М. Bobek,

секретар: R. Schiano, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 април 2018 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Feniks sp. z o.o., от P. Zimmerman и B. Sierakowski, radcowie prawni,
- за Azteca Products & Services SL, от M. Świrgoń, adwokat,
- за полското правителство, от В. Majczyna, М. Nowak и К. Majcher, в качеството на представители,
- за швейцарското правителство, от М. Schöll, в качеството на представител,

* Език на производството: полски.

– за Европейската комисия, от М. Wilderspin, М. Heller и А. Stobiecka-Kuik, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 21 юни 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 7, точка 1, буква а) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Feniks sp. z o.o. и Azteca Products & Services SL (наричано по-нататък „Azteca“) по повод на договор за продажба на недвижим имот, който е сключен от Azteca и длъжник на Feniks и който според Feniks уврежда правата му.

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент (ЕС) № 1215/2012

- 3 Съображения 15, 16 и 34 от Регламент № 1215/2012 гласят:
 - „(15) Правилата за компетентността следва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че компетентността по правило се основава на местоживеенето на ответника. Винаги следва да е налице компетентност на това основание, освен в няколко ясно определени случаи, когато предметът на спора или автономията на страните обосновава различен свързващ фактор. Местоживеенето на правния субект трябва да се определя автономно, така че общите правила да се направят по-прозрачни и да се избегнат спорове за компетентност.
 - (16) Наред с местоживеенето на ответника следва да съществуват алтернативни основания за компетентност, които са основани на тясна връзка между съда и процесуалното действие или с оглед да се улесни доброто правораздаване. С наличието на тясна връзка следва да се гарантира правна сигурност и да се избягва възможността срещу ответника да бъде подаден иск в съд на държава членка, която той не би могъл разумно да предвиди. Това е важно, особено при спорове относно извъндоговорни задължения, произтичащи от нарушения на правото на личен живот и на правата, свързани с личността, включително клеветата.
- [...]
- (34) Следва да се гарантира приемственост между [Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3)], Регламент (ЕО) № 44/2001 [на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения

по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74)] и настоящия регламент и за тази цел следва да се установят преходни разпоредби. Същата нужда от приемственост се прилага и по отношение на тълкуването от Съда на Европейския съюз на Брюкселската конвенция от 1968 г. и на регламентите, които я заменят“.

- 4 Глава I от този регламент е озаглавена „Приложно поле и определения“ и включва член 1, който предвижда:

„1. Настоящият регламент се прилага по граждански и търговски дела, независимо от естеството на съда или правораздавателния орган. [...]

2. Настоящият регламент не се прилага по отношение на:

[...]

б) банкрут, производства, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкордати и аналогични производства;

[...]“.

- 5 Глава II от посочения регламент е озаглавена „Компетентност“ и съдържа в частност раздел 1, „Общи разпоредби“ и раздел 2, „Специална компетентност“. Член 4, параграф 1 е част от посочения раздел 1 и гласи:

„При условията на настоящия регламент, искиове срещу лица, които имат местоживеене в държава членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава членка“.

- 6 Член 7 е част от глава II, раздел 2 от същия регламент и гласи:

„Срещу лице, които има местоживеене в държава членка, могат да бъдат предявявани искиове в друга държава членка:

- 1) а) по дела, свързани с договор — в съдилищата по мястото на изпълнение на въпросното задължение;
б) за целите на настоящата разпоредба и освен ако не е договорено друго, мястото на изпълнение на въпросното задължение е:

– в случая на продажба на стоки, мястото в държава членка, където съгласно договора са доставени стоките или е трябвало да бъдат доставени,

– в случая на предоставяне на услуги, мястото в държава членка, където съгласно договора услугите са били предоставени или е трябвало да бъдат предоставени;

[...]“.

Регламент (ЕО) № 1346/2000

- 7 Член 1 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143) е озаглавен „Приложно поле“ и параграф 1 от него гласи:

„Настоящият регламент се прилага за общите производства по несъстоятелност, които налагат частичното или пълното лишаване на длъжника от права, както и до назначаването на ликвидатор“.

Полското право

- 8 Член 527 и сл. от Ustawa Kodeksu cywilny (Граждански кодекс) от 23 април 1964 г. (Dz. U., 1964 г., бр. 16, позиция 93), в меродавната му за главното производство редакция (Dz. U., 2017 г., позиция 459) (наричан по-нататък „Гражданският кодекс“), уреждат т.нар. Павлов иск, с който кредиторът може да поиска да се обявят за недействителни спрямо него увреждащите го разпоредителни действия на неговия длъжник. Член 527 от Гражданския кодекс гласи:

„§1. Когато трето лице получи имуществено благо вследствие на увреждащи кредиторите правни действия на длъжника, всеки от кредиторите може да иска тези действия да бъдат обявени за недействителни спрямо него, в случай че длъжникът е действал със съзнанието, че уврежда кредиторите, а третото лице е знаело за това или е можело да знае, ако положи дължимата грижа.

§2. Правните действия на длъжника увреждат кредиторите, ако вследствие от тях длъжникът става неплатежоспособен или степента му на неплатежоспособност нараства в сравнение с тази отпреди извършването на действията.

§3. Ако лице, което се намира в близки отношения с длъжника, получи имуществено благо вследствие на увреждащи кредиторите правни действия на длъжника, предполага се, че това лице е знаело, че длъжникът е действал със съзнанието, че уврежда кредиторите.

§4. Ако търговец, който поддържа трайни стопански отношения с длъжника, получи имуществено благо вследствие на увреждащи кредиторите правни действия на длъжника, предполага се, че е знаел, че длъжникът е действал със съзнанието, че уврежда кредиторите“.

- 9 Член 528 от този кодекс гласи:

„Ако трето лице получи безвъзмездно имуществено благо вследствие на увреждащи кредиторите правни действия на длъжника, кредиторът може да иска тези действия да бъдат обявени за недействителни включително ако лицето не е знаело и дори при полагане на дължимата грижа не би могло да знае, че длъжникът е действал със съзнанието, че уврежда кредиторите“.

- 10 Член 530 от посочения кодекс гласи:

„Разпоредбите на предходните членове се прилагат съответно в случаите, в които длъжникът е действал с намерение за увреждане на бъдещи кредитори. Ако обаче третото лице е получило имущественото благо възмездно, кредиторът може да иска съответните действия да бъдат обявени за недействителни само ако третото лице е знаело за намерението на длъжника“.

11 Член 531 от същия кодекс предвижда:

„§1. Правните действия на длъжника, с които се увреждат кредиторите, се обявяват за недействителни по иск или възражение срещу третото лице, получило имуществено благо вследствие на тези действия.

§2. В случай че третото лице се е разпоредило с полученото благо, кредиторът може да предяви иска непосредствено срещу лицето, в чиято полза са извършени разпоредителните действия, ако това лице е знаело за обстоятелствата, съставляващи основание за обявяването на действията на длъжника за недействителни, или ако разпоредителните действия са извършени безвъзмездно“.

12 Член 532 от Гражданския кодекс гласи:

„Кредиторът, в чиято полза е обявена недействителността на съответните правни действия на длъжника, се удовлетворява предпочтително, преди кредиторите на третото лице, от имуществените обекти, които вследствие на обявените за недействителни правни действия са излезли от имуществото на длъжника или не са влезли в него“.

13 Член 533 от този кодекс гласи:

„Третото лице, получило имуществено благо вследствие на увреждащи кредиторите правни действия на длъжника, които са обявени за недействителни, може да се освободи от задълженията си към кредитора, произтичащи от обявяването на недействителността, ако го удовлетвори другояче или ако му посочи достатъчно за удовлетворяването му имущество на длъжника“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

14 Дружеството Coliseum 2101 sp. z o.o. (наричано по-нататък „Coliseum“), което е със седалище в Полша, сключва в качеството на главен изпълнител договор за строителство със също установеното в Полша дружество Feniks в качеството му на инвеститор, като предмет на договора е осъществяването на инвестиционен проект в Гданск (Полша). За целите на изпълнението на договора Coliseum сключва редица договори за подизпълнение.

15 Coliseum не погасява задълженията си към някои от подизпълнителите, поради което Feniks се оказва длъжно да им плати въз основа на разпоредбите на Гражданския кодекс за солидарната отговорност на инвеститора и така става кредитор на Coliseum за сума в общ размер от 1 396 495,48 полски злоти (PLN) (около 336 174 EUR).

16 С договори, сключени в Щечин (Полша) на 30 и 31 януари 2012 г., Coliseum продава на дружеството Azteca, което е със седалище в Алкора (Испания), свой недвижим имот с местонахождение в Щечин (Полша) на цена от 6 079 275 PLN (около 1 463 445 EUR), платена частично чрез прихващане с предходни задължения на Azteca. Последното обаче продължава да дължи на Coliseum сумата от 1 091 413,70 PLN (около 262 732 EUR). Feniks поддържа, че към деня на сключването на договора за продажба — 30 януари 2012 г., председателят на управителния съвет на Coliseum е бил и представител на дружеството Horkios Gestion SA със седалище в Алкора, което пък е единственият съдружник в Azteca.

17 Тъй като Coliseum няма активи, на 11 юли 2016 г. Feniks предявява иск на основание член 527 и сл. от Гражданския кодекс пред запитващата юрисдикция — Sąd Okręgowy w Szczecinie (Окръжен съд Щечин, Полша), с ответник Azteca, като иска посоченият в предходната точка договор за продажба да бъде обявен за недействителен спрямо него, понеже бил сключен от длъжника с цел да го увреди.

- 18 Като основание за международната компетентност на този съд Feniks посочва член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012.
- 19 Azteca повдига възражение за неподсъдност. Според него международната компетентност по такива отменителни иски трябва да се определя по общото правило на член 4, параграф 1 от Регламент № 1215/2012, тоест в полза на испанските съдилища. Делата по тези иски не можело да се квалифицират като „свързани с договор“ по смисъла на член 7, точка 1, буква а) от посочения регламент.
- 20 Във връзка с анализа на това възражение за липса на международна компетентност запитващата юрисдикция описва основните характеристики на Павловия иск в полското право, произтичащи от цитираните в точки 8—13 от настоящото решение разпоредби на Гражданския кодекс, и пояснява, че този иск съставлява изключение от принципа, че кредиторът може да търси вземането си само от имуществото на длъжника. Тя добавя, че съгласно член 527, параграф 3 от Гражданския кодекс, ако са налице близки отношения между длъжника и третото лице, действа презумпцията, че третото лице е знаело, че длъжникът е действал със съзнанието, че уврежда кредитора си. Тази презумпция означава, че в такива случаи кредиторът трябва да докаже само наличието на близки отношения между длъжника и третото лице.
- 21 Запитващата юрисдикция смята, че единственото възможно основание за международна компетентност на полските съдилища по иск като предявения пред нея е член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012. В това отношение запитващата юрисдикция изтъква, че наистина спорът не се води между страните по договора за строителство, а именно Feniks и Coliseum, и не е свързан с въпроса за действителността на този договор, но тя ще трябва да прецени дали договорът между Azteca и Coliseum не е недействителен спрямо Feniks.
- 22 Запитващата юрисдикция смята, че член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012 се отнася до всички спорове, имащи връзка с даден договор. Същевременно според нея решението на отнесеня до нея спор има връзка със сключения между Azteca и Coliseum договор, за който се твърди, че е недействителен спрямо Feniks.
- 23 Освен това, макар да припомня необходимостта от стриктно тълкуване на член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012, запитващата юрисдикция все пак подчертава неудобствата, които биха произтекли според нея от прилагането на общото правило за компетентност по член 4, параграф 1 от Регламента, ако в случай на поредица от правни сделки на длъжника с установени в различни държави членки съдоговорители ищецът е длъжен да предявява отделни отменителни иски пред съдилищата на всяка от тези различни държави членки и съответно да понеса несъразмерни на интереса му от тези дела разности.
- 24 Според тази юрисдикция, макар че в решение от 17 юни 1992 г., Handte (C-26/91, EU:C:1992:268) Съдът постановява, че понятието „дела, свързани с договор“ не бива да се разбира като обхващащо случаите, в които не съществува доброволно поето задължение на една страна към друга, фактическата обстановка по делото, по което е било постановено това решение, е била особена, доколкото е ставало дума за верижни международни договори, при които договорните задължения на страните е можело да са различни по различните договори.
- 25 В настоящия случай обаче една от предпоставките за Павловия иск в полското право е знанието на третото лице или възможността му да знае, че длъжникът е действал със съзнание за увреждане на кредиторите, а при това положение третото лице знае и че тези кредитори ще имат право на иск срещу него.

26 При тези условия Sąd Okręgowy w Szczecinie (Окръжен съд Шчечин) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Дело, образувано по иск срещу купувач със седалище в една държава членка за обявяване на договор за продажба на недвижим имот с местонахождение в друга държава членка за недействителен, поради това че уврежда кредитор на продавача, договор, който е сключен и изцяло изпълнен на територията на тази друга държава членка, представлява ли „дело, свързано с договор“ по смисъла на член 7, точка 1, буква а) от Регламент [№ 1215/2012]?
- 2) Следва ли на този въпрос да се отговори с оглед на принципа за „acte éclairé“, като се има предвид решение на Съда от 17 юни 1992 г., Handte (C-26/91, EU:C:1992:268), въпреки че то се отнася до отговорността на производителя за недостатъци на стоката, а производителят не може да предвиди на кого ще бъде прехвърлена тази стока впоследствие и съответно кой би могъл да има право на иск срещу него, докато искът срещу купувача за обявяване на договор за продажба на недвижим имот за недействителен, поради това че уврежда кредиторите на продавача, би могъл да е основателен само ако купувачът е знаел, че правното действие (договорът за продажба) уврежда кредиторите, така че купувачът трябва да очаква, че такъв иск може да бъде предявен от всеки личен кредитор на продавача?“.

По преюдициалните въпроси

27 С двата си въпроса, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали делата по Павлов иск, с който носителят на право на вземане моли да се обяви за недействително спрямо него увреждащото го по негови твърдения действие, с което неговият длъжник е прехвърлил свое имущество на трето лице, попадат в обхвата на правилото за международна компетентност, предвидено в член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012.

По приложимостта на Регламент № 1215/2012

- 28 Както личи от преюдициалното запитване, изпълнителните производства срещу Coliseum са прекратени поради недостатъчност на активите му и в момента това дружество е неплатежоспособно.
- 29 Ето защо се поставя въпросът дали разглежданото в главното производство дело попада в приложното поле на Регламент № 1215/2012, или всъщност е свързано с производство по несъстоятелност, което се урежда от Регламент № 1346/2000, приложим *ratione temporis* към случая в главното производство.
- 30 В това отношение следва да се припомни, че Съдът приема, че регламенти № 1215/2012 и № 1346/2000 трябва да се тълкуват така, че да се избегнат припокриването на правните норми, съдържащи се в тези актове, и правните празноти. Следователно исковете, които съгласно член 1, параграф 2, буква б) от Регламент № 1215/2012 са изключени от приложното поле на последния, доколкото делата по тях са свързани с „банкрут, производства, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкордати и аналогични производства“, попадат в приложното поле на Регламент № 1346/2000. Обратно, исковете, които не са в приложното поле на Регламент № 1346/2000, попадат в приложното поле на Регламент № 1215/2012 (решение от 20 декември 2017 г., Valach и др., C-649/16, EU:C:2017:986, т. 24 и цитираната съдебна практика).

- 31 Съдът също така е постановил, че искът е свързан с производство по несъстоятелност, при положение че произтича пряко от несъстоятелността и е в тясна връзка с производство по осребряване на имущество или по оздравяване на предприятие (решение от 12 февруари 2009 г., *Seagon*, C-339/07, EU:C:2009:83, т. 19 и цитираната съдебна практика).
- 32 В настоящия случай обаче предявеният от Feniks иск изобщо не изглежда свързан с производство по осребряване на имущество или по оздравяване на предприятие. Освен това в съдебното заседание пред Съда в отговор на поставен от него въпрос беше посочено, че няма открито производство по несъстоятелност срещу Coliseum, което обаче запитващата юрисдикция следва да провери.
- 33 Доколкото целта на предявения в главното производство иск на основание член 527 и сл. от Гражданския кодекс е да се защитят личните интереси на кредитора, а не да се увеличат активите на Coliseum, делото по този иск попада в обхвата на понятието „граждански и търговски дела“ по смисъла на член 1, параграф 1 от Регламент № 1215/2012.

По същество

- 34 Следва да се припомни, че Регламент № 1215/2012 е предназначен да уеднакви правилата по спорове за компетентност по граждански и търговски дела чрез правила за компетентност, които да са във висока степен предвидими. В този смисъл Регламентът преследва цел за правна сигурност, която се изразява в укрепване на правната защита на установените в Европейския съюз лица, като едновременно позволява на ищеца лесно да определи съда, който може да сезира, а на ответника — разумно да предвиди пред кой съд може да бъде призован (вж. в този смисъл решение от 14 юли 2016 г., *Granarolo*, C-196/15, EU:C:2016:559, т. 16 и цитираната съдебна практика).
- 35 Съгласно постоянната практика на Съда системата на общите за Съюза норми за предоставяне на компетентност, предвидени в глава II от Регламент № 1215/2012, се основава на общото правило, установено в член 4, параграф 1, че искове срещу лица, които имат местоживеене в държава членка, се предявяват пред съдилищата на тази държава, независимо от гражданството на страните. Единствено като изключение от общото правило за компетентност на съдилищата по местоживеенето на ответника глава II, раздел 2 от Регламент № 1215/2012 предвижда някои специални правила за компетентност, между които и това по член 7, точка 1, буква а) от Регламента (вж. в този смисъл решение от 14 юли 2016 г., *Granarolo*, C-196/15, EU:C:2016:559, т. 17 и цитираната съдебна практика).
- 36 Както се посочва в съображение 16 от Регламента, наред с упоменатата компетентност на съдилищата по местоживеенето на ответника следва да съществуват алтернативни основания за компетентност, които са основани на тясна връзка между съда и процесуалното действие или с оглед да се улесни доброто правораздаване.
- 37 Специалните правила за компетентност на тези алтернативни основания обаче подлежат на стриктно тълкуване и не допускат тълкуване, излизащо извън хипотезите, изрично предвидени в посочения регламент (решение от 14 юли 2016 г., *Granarolo*, C-196/15, EU:C:2016:559, т. 18 и цитираната съдебна практика).
- 38 Що се отнася до специалната компетентност по член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012 по делата, свързани с договор, следва да се припомни, че понятието „дела, свързани с договор“ трябва да се тълкува самостоятелно, за да се осигури еднаквото му прилагане във всички държави членки (решение от 7 март 2018 г., *flightright* и др., C-274/16, C-447/16 и C-448/16, EU:C:2018:160, т. 58 и цитираната съдебна практика).

- 39 Както многократно е постановявал Съдът, прилагането на това правило за специална компетентност предполага наличието на правно задължение, което е поето доброволно от едно лице към друго и на което се основава искът на ищеца (вж. в този смисъл решения от 20 януари 2005 г., Engler, С-27/02, ЕУ:С:2005:33, т. 51, от 18 юли 2013 г., ÖFAB, С-147/12, ЕУ:С:2013:490, т. 33 и от 21 януари 2016 г., ERGO Insurance и Gjensidige Baltic, С-359/14 и С-475/14, ЕУ:С:2016:40, т. 44).
- 40 Павловият иск намира основанието си в правото на вземане, облигационно право на кредитора спрямо длъжника, и има за цел да защити евентуалното право на кредитора да се удовлетвори от имуществото на длъжника (решения от 10 януари 1990 г., Reichert и Kockler, С-115/88, ЕУ:С:1990:3, т. 12 и от 26 март 1992 г., Reichert и Kockler, С-261/90, ЕУ:С:1992:149, т. 17).
- 41 Така с този иск се защитават интересите на кредитора с оглед в частност на последващо принудително изпълнение на задълженията на длъжника (решение от 26 март 1992 г., Reichert и Kockler, С-261/90, ЕУ:С:1992:149, т. 28).
- 42 Макар че в настоящия случай от акта за преюдициално запитване следва, че Feniks е платило на подизпълнителите на Coliseum за извършените от тях строителни работи по силата на разпоредба на националното право, предвиждаща солидарна отговорност на инвеститора и изпълнителя на строителството, това не променя факта, че както правото на Feniks да се удовлетвори от имуществото на длъжника си, така и искът за отмяна на продажбата, сключена от длъжника с трето лице, намират източника си в задълженията, които Coliseum доброволно е поело спрямо Feniks чрез сключването на договора за това строителство.
- 43 Всъщност с посочения иск кредиторът цели да издейства констатация, че длъжникът е прехвърлил свое имущество на трето лице в увреда на произтичащите от задължителната сила на договора права на кредитора, които съответстват на доброволно поетите от длъжника му задължения. В този смисъл основанието на посочения иск се открива главно в неизпълнението на задълженията, поети от длъжника спрямо кредитора.
- 44 Оттук следва, че когато Павловият иск е предявен въз основа на право на вземане, възникнало вследствие от поети чрез сключването на договор задължения, делото по този иск попада сред делата, „свързани с договор“, по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 39 от настоящото решение. Ето защо наред с компетентността на съдилищата по местоживеенето на ответника следва да е налице и компетентността по член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012, като с оглед на договорния произход на отношенията между кредитора и длъжника тази компетентност отговаря както на изискването за правна сигурност и предвидимост, така и на целта за добро правораздаване.
- 45 В противен случай кредиторът би бил длъжен да предяви иска си пред съда по местоживеенето на ответника, а този съд, чиято компетентност е предвидена в член 4, параграф 1 от Регламент № 1215/2012, може евентуално да няма никаква връзка с мястото на изпълнение на задълженията на длъжника спрямо кредитора.
- 46 Следователно носителят на произтичащо от договор право на вземане, който възнамерява да предяви Павлов иск, може да го предяви пред съда по „мястото на изпълнение на въпросното задължение“, чиято компетентност именно е допусната с член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012. В настоящия случай с иска си кредиторът защитава своите интереси във връзка с изпълнението на задълженията, произтичащи от договора за строителство, и затова в съответствие с член 7, точка 1, буква б) от Регламента „мястото на изпълнение на въпросното задължение“ е мястото, където съгласно този договор са били предоставени строителните услуги, а именно Полша.

- 47 Този извод отговаря на целта за предвидимост на правилата за компетентност, още повече че търговецът, който е сключил договор за покупка на недвижим имот, но кредитор на съдоговорителя му твърди, че този договор недопустимо възпрепятства изпълнението на задълженията на съдоговорителя към кредитора, може разумно да очаква да бъде призован пред съд по мястото на изпълнение на посочените задължения.
- 48 Изводът в предходната точка изобщо не намира опровержение в обстоятелството, произтичащо в случая от разпоредбата на член 531, параграф 1 от Гражданския кодекс, че искът се предявява срещу третото лице, а не срещу длъжника. В това отношение е важно да се припомни, че правилото за специална компетентност по дела, свързани с договор, предвидено в член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012, почива на основанието на иска, а не на идентичността на страните (вж. в този смисъл решение от 7 март 2018 г., *flightright* и др., C-274/16, C-447/16 и C-448/16, EU:C:2018:160, т. 61 и цитираната съдебна практика).
- 49 Ето защо на преюдициалните въпроси следва да се отговори, че в случай като разглеждания в главното производство делото по Павлов иск, с който носителят на произтичащо от договор право на вземане моли да се обяви за недействително спрямо него увреждащото го по негови твърдения действие, с което неговият длъжник е прехвърлил свое имущество на трето лице, попада в обхвата на правилото за международна компетентност, предвидено в член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012.

По съдебните разноски

- 50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

В случай като разглеждания в главното производство делото по Павлов иск, с който носителят на произтичащо от договор право на вземане моли да се обяви за недействително спрямо него увреждащото го по негови твърдения действие, с което неговият длъжник е прехвърлил свое имущество на трето лице, попада в обхвата на правилото за международна компетентност, предвидено в член 7, точка 1, буква а) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела.

Подписи